

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/83/2022
Identifikačné číslo spisu: 1312207427
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1312207427.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mgr. Ing. Y. U., bývajúceho v I., I. XXX/X, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 6C/54/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2021 sp. zn. 15Co/46/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. mája 2018 č. k. 6C/54/2012-302 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III spočívajúcom v predčasnom vyznačení právoplatnosti a vykonateľnosti na platobnom rozkaze č. k. 42Rob/2/2004-13 zo dňa 8. januára 2004 vydanom v súdnom konaní vedenom na danom súde pod sp. zn. 23Cb/69/2006 a v prerušení súdneho konania sp. zn. 23Cb/69/2006, s následkom znehodnotenia pohľadávky uplatnenej v danom konaní (zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Rozhodol tak s odôvodnením, že neboli splnené zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym výkonom verejnej moci v zmysle ustanovení § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 a 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z..
1.1. Podľa názoru súdu žalobcom namietané nesprávne prerušenie súdneho konania sp. zn. 23Cb/69/2006 v dôsledku vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu LIVAK PLAST, s.r.o. (dlžníka) za účinnosti zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (v znení platnom a účinnom do 31.12.2004), nastalo priamo zo zákona a súhlas či nesúhlas správcu konkurznej podstaty s pokračovaním konania nemal žiaden vplyv na prerušenie konania, nakoľko išlo o účinok vyvolaný konkurzom (rozhodnutie

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2011) a všetky procesné úkony, hoci by aj boli vykonávané, boli by právne neúčinné (§ 14 ods. 5 posledná veta zákona). Ohľadom predčasného a nesprávneho vyznačenia právoplatnosti a vykonateľnosti na platobnom rozkaze bolo podľa súdu preukázané, že platobný rozkaz nebol doručovateľom doručený do vlastných rúk oprávnenej osobe, tzn. zástupcovi žalovaného LIVAK PLAST, s.r.o. (dlžníka), z ktorého dôvodu musel súd doložku právoplatnosti a vykonateľnosti z platobného rozkazu odstrániť a preto nemožno uvedený postup súdu považovať za nesprávny úradný postup. Žalobca, na ktorom je dôkazné bremeno nepreukázal existenciu prietahov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 42Rob/2/2004 a neskôr sp. zn. 23Cb/69/2006, keď Okresný súd Bratislava III v tomto konaní konal priebežne a následne bolo konanie prerušené v dôsledku vyhláseného konkurzu na majetok žalovaného dlžníka LIVAK PLAST, s.r.o. až do jeho výmazu z obchodného registra ex offo, na základe výsledku konkurzného konania. Preto je súd názoru, že v danom prípade, nebol dôvod pre konštatovanie nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z. z. pre tzv. zbytočné prietahy v predmetnom súdnom konaní.

1.2. Žalobca si uplatňoval majetkovú škodu v sume 14.882,46 eur spolu s príslušenstvom ako náhradu istiny pohľadávky s príslušenstvom, ktorá mu nemôže byť viac priznaná všeobecným súdom. V konaní žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal vznik škody, ktorá je chápaná ako skutočná majetková ujma v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom súdu pri výkone verejnej moci. Nakoľko v konaní nebol preukázaný ani nesprávny úradný postup spočívajúci v prietahoch v konaní, ani existencia akejkolvek škody vzniknutej žalobcovi v dôsledku prebiehajúceho konania na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/69/2006, ani existencia príčinnej súvislosti medzi údajným nesprávnym úradným postupom a uplatnenou majetkovou škodou, žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno.

1.3. Napokon nebolo sporným, že na majetok dlžníka LIVAK PLAST, s.r.o., bol vyhlásený konkurz v decembri 2004, pričom v konkurznom konaní nedošlo k uspokojeniu žiadnej pohľadávky veriteľov I. triedy z dôvodu nedostatku prostriedkov. Z uznesenia o zrušení konkurzu vyplýva, že v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8K/1/2004 nebol uspokojený žiadny veriteľ úpadcu spoločnosť LIVAK PLAST, s.r.o., z čoho je zrejmé, že už od začiatku konania (od decembra 2004) nedisponoval úpadca žiadnym majetkom, z ktorého by bolo možné (existujúcu) pohľadávku žalobcu uspokojiť. Preto niet príčinnej súvislosti medzi údajným nesprávnym úradným postupom (prerúšením konania, údajnými prietahmi) a nárokom žalobcu, keďže predmetné súdne konanie nebolo spôsobilé ovplyvniť postavenie žalobcu v danom smere.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom 26. mája 2021 sp. zn. 15Co/46/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1, 2 CSP); a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že neboli splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu, keďže nebol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava III ako jedna z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu a so správnymi dôvodmi rozsudku sa stotožnil.

2.1. Pokiaľ ide o náhradu škody uplatnenú žalobcom vo výške 14.882,46 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/69/2006, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že síce v tomto konaní došlo k nesprávnemu vyznačeniu doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na platobnom rozkaze č. k. 42Rob/2/04-13 zo dňa 8. januára 2004, avšak v tomto konaní Okresný súd Bratislava III. uvedený platobný rozkaz zrušil pre jeho nedoručenie do vlastných rúk žalovaného a ďalej v konaní pokračoval pod sp. zn. 23Cb/69/2006. Uvedené konanie súd prerušil z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného - úpadcu. V dôsledku odvolania odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keďže odpadol dôvod prerušenia, keď odvolací súd počas odvolacieho konania zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. augusta 2009, č. k. 8K/1/2004-702, bol konkurz na majetok úpadcu zrušený podľa § 44 ods. 1 písm. a/, d/ Zákona o konkurze a vyrovnaní (uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. marca 2010, č. k. 1Cob/256/2009-128). Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie sa v tomto konaní nedopustil žiadneho nesprávneho úradného postupu, v priamej príčinnej súvislosti, s ktorým by žalobcovi mala vzniknúť majetková škoda vo výške pohľadávky, ktorú v tomto konaní proti žalovanému LIVAK PLAST, s.r.o., nevy mohol. Konanie bolo v tomto prípade uznesením prerušené, pričom toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené (bolo zrušené pre odpadnutie dôvodu prerušenia), a preto

žalobcovi neprináleží dovoľávať sa v tomto konaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v tom, že súd prvej inštancie mal v konaní pokračovať. Žalobca v konaní nedôvodne argumentuje i tým, že Okresný súd Bratislava III nemal konanie vedené pod sp. zn. 23Cb/69/06 prerušovať, keďže účinky prerušenia konania v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu nastávajú priamo zo zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Z. z., preto v tomto smere nemožno vytýkať Okresnému súdu Bratislava III nesprávny úradný postup v tom, že konanie prerušil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil i s tým záverom súdu prvej inštancie, že medzi nesprávnym úradným postupom a žalobcom tvrdenou škodou neexistuje príčinná súvislosť, keďže aj v prípade, ak by Okresný súd Bratislava III pokračoval v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/69/06 na základe žiadosti správcu konkurznej podstaty, neznamená to ešte, že by bol v konaní úspešný a že by bola v konkurznom konaní prihlásená pohľadávka nesporná a stala by sa súčasťou zoznamu nesporných pohľadávok a že by po právoplatnom skončení konkurzného konania bolo možné v zmysle § 45 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní viesť na základe zoznamu pohľadávok, predstavujúceho exekučný titul, výkon rozhodnutia proti dlžníkovi, resp. domáhať sa proti jeho solventným konateľom nároku na náhradu škody z dôvodu nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Príčinou neuspokojenia pohľadávok žalobcu nebol nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava III, ale nemajetnosť úpadcu, v dôsledku ktorej bol aj konkurz na jeho majetok zrušený, keď v ňom nedošlo k uspokojeniu žiadnej pohľadávky I. triedy a majetok úpadcu nepostačoval ani na úhradu výdavkov a odmeny správcu konkurznej podstaty. Žalobca nepreukázal ani existenciu prieťahov v predmetnom konaní, absentuje tu i konštatovanie prieťahov predsedom Okresného súdu Bratislava III, prípadne Krajského súdu v Bratislave a Ústavným súdom Slovenskej republiky, keď existenciu prieťahov nemôže riešiť súd v konaní o náhradu škody ani ako predbežnú otázku, keďže nemá v civilnom konaní právomoc konštatovať prieťahy resp. porušenie práva garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie podľa § 420 písm. e/ a f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

3.1. Podľa názoru dovolateľa bolo porušené právo na spravodlivé konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 1 ods. 1, 2 ods. 2, 46 ods. 1, 3, 4, 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a to zjavne nezákonným, protiústavným, svojvoľne vydaným prekvapivým, arbitrárnym, neracionálne a nepresvedčivo odôvodneným napadnutým rozhodnutím, za súčasne porušeného práva na „FAIR TRIAL“ v čase núdzového stavu a opatrení štátu obmedzujúcich slobodný pohyb občanov z okresu do okresu z dôvodu pandemickej situácie, zákonnej úpravy a opatrení Ministerstva spravodlivosti SR. Nižším súdom dovolateľ vytýkal (i) neupovedomenie ho elektronicky riadne a včas predpísaným spôsobom na e-mail o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku v čase núdzového stavu, (ii) znemožnenie mu na pojednávaní namietať zaujatosť sudkyne Hajdinovej pre zaujatosť s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/5/2016, ktorým rozhodnutím bola sudkyňa vylúčená z konania a rozhodovania v jeho inej veci vedenej na danom odvolacom súde pod sp. zn. 2Co/88/2015, pričom má podozrenie, že pridelením tejto veci do senátu danej sudkyne došlo k porušeniu zákona a nebol zachovaný princíp náhodného výberu a JUDr. Hajdinová si opätovne vec „stiahla“ k sebe, (iii) prekvapivosť, arbitrárnosť, nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí nižších súdov vydaných na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, (iv) odmietnutie súdom prvej inštancie vykonať ním navrhované dokazovanie vo veci majetkových aktív obligáčného dlžníka v čase právoplatnosti rozhodnutia č. k. 42Rob/02/04-13 zo dňa 8. januára 2004 ako i vypočutie svedka I. P. a tiež (v) neoboznámenie ho s vykonanými dôkazmi prvoinštančným súdom doručením mu všetkých listín a prezentovaných dôkazov a rozhodnutí, ktoré žalovaná zakladala do spisu, čím sa s nimi nemohol riadne oboznámiť, vyjadriť sa k nim a navrhnuť ďalšie dokazovanie pre úspech v spore.

3.2. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom uviedol, že nižšie súdy sa nevysporiadali s § 2 ods. 4 písm. a/ zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, s § 6 ods. 1 Obchodného zákonníka, ani so Stanoviskom občianskoprávného a obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR zo 17. júna 1998 Cpj. 19/08. Zdôraznil, že v čase nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III vyznačením právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu č. k. 42Rob/02/04-13 zo dňa 8. januára 2004, ktorý bol následne archivovaný, mal dlžník dostatok majetku a majetkových aktív na uspokojenie judikovanej pohľadávky prihlásenej do konkurzu, ktorú síce správca konkurznej podstaty poprel, ale v rozpore s § 23 ods. 3 a 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní, pričom v rozhodnom období Okresný súd v Bratislave

vydal nezákonné rozhodnutie o prerušení konania a ignoroval žiadosť správcu konkurznej podstaty o pokračovanie v konaní, čím oprávnenému vznikla majetková škoda vo výške uplatnenej pohľadávky v predmetnom konaní.

3.3. Žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia nižších súdov vo veci samej zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. e/ CSP

7. Žalobca v dovolaní tvrdí, že v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. e/ CSP. /pozri bod 3.1 (ii)/

8. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a jedného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „Ústava“), podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania (stranu sporu) rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

9. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu, upravujú ustanovenia § 3 ods. 3 a 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci; ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte a zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

10. Najvyšší súd opakovane judikuje, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Je nutné dodať, že tu nejde o rozvrh práce bez ďalšieho, ale rozvrh práce súladný so zákonom a nadzákonnými normami.

11. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je teda súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj zásada prideľovania súdnej agendy sudcom (spĺňajúcim

uvedené predpoklady) a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“. Ak teda sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 420 písm. e/ CSP za nesprávne obsadený.

12. Dovolací súd teda najskôr skúmal, či vybraný senát, v ktorom pôsobí namietaná sudkyňa JUDr. Mária Hajdinová (ne)bol v danej veci určený v súlade s rozvrhom práce, a teda či súd (ne)bol správne obsadený.

13. Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok a podľa odseku 2 písm. a/ rovnakého paragrafu i zákona rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

14. Podľa § 51 ods. 1 vety prvej zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridelujú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

15. Podľa bodu IV. odseku 1 a 2 Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2019 (znenia v čase, v ktorom prejednávaná vec došla na odvolací súd), ktoré sú súčasťou Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2019 (ďalej len „Zásady“), v odvolacích agendách sa veci pridelujú senátom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. V senáte vec prideluje predseda senátu zodpovedný za chod senátu.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelené do oddelenia „15Co“ (pozri potvrdenie č. l. 333), zloženého podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2019 z predsedníčky senátu JUDr. Márii Hajdinovej zodpovednej za chod senátu a z členiek senátu JUDr. Silvii Walterovej a JUDr. Evy Meszárošovej, ktorý senát okrem iných vecí rozhodoval i vo veciach, ktoré sa zapisujú do oddelenia Co, t.j. vo veciach, ktoré sú zapísané na okresnom súde v súdnom registri „C“, „Csp“, „Ca“, ak v nich bolo podané odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu, a podľa druhu agendy sa nezapisujú do iných súdnych registrov odvolacej agendy, ktorou vecou bolo i konanie o odvolaní žalobcu v danej prejednáwanej veci. Podľa dovolacieho súdu spôsob, akým bola v danom prípade posudzovaná vec pridelená senátu „15Co“, nevybočuje z rámca rozvrhu práce Krajského súdu Bratislave platného v čase, kedy vec došla na tento súd, resp. z rámca zákona o súdoch, najmä tých jeho ustanovení, ktoré sa týkajú spôsobu pridelovania vecí.

16.1. Námietka dovolateľa, že pridelením posudzovanej veci do senátu „15Co“, v ktorom rozhoduje i sudkyňa JUDr. Hajdinová, došlo k porušeniu zákona a nebol zachovaný princíp náhodného výberu, čo malo vziť z ničím uvádzaného, nieto ešte doloženého podozrenia dovolateľa, že táto sudkyňa si opätovne vec „stiahla“ k sebe, nie je spôsobilá vzbudiť pochybnosti o zákonnosti senátu „15Co“ a jeho členov, ktorí rozhodovali o odvolaní žalobcu.

17. K námietke dovolateľa o znemožnení mu na verejnom vyhlásení rozsudku odvolacím súdom namietať zaujatosť sudkyne Hajdinovej, odvolávajúc sa i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/5/2016, ktorým rozhodnutím bola sudkyňa vylúčená z konania a rozhodovania v inej veci vedenej na danom odvolacom súde proti tomu istému žalovanému (pod sp. zn. 2Co/88/2015) dovolací súd uvádza, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti (§ 49 ods. 1 CSP). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré

spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP). Strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti (§ 52 ods. 1 CSP). V námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie (námietku), ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú (§ 52 ods. 2 CSP). Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada (§ 53 ods. 3 CSP).

17.1. V zmysle uvedených ustanovení je právne významný vzťah sudcu buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k stranám (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má k strane určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý bolo možné pochybovať o jeho nezaujatosti) alebo k zástupcom strán sporu. Samotné pochybnosti strany o existencii takéhoto vzťahu sudcu nie sú určujúce; rozhodujúcim je, či reálne existujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne zakladať legitímne pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Ustanovenie § 49 ods. 2 CSP ale jednoznačne vylučuje z dôvodov zakladajúcich zaujatosť sudcu tie okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. A práve také okolnosti uplatnil dovolateľ v danom prípade („vylúčenie namietanej sudkyne z konania a rozhodovania v inej právnej veci vedenej na danom odvolacom súde proti tomu istému žalovanému“, navyše na oznámenie samotnej sudkyne, viď § 15 CSP, z dôvodu prísnejšieho kritéria objektívnej nestrannosti v dôsledku skutočnosti, že zákonným sudcom na súde prvej inštancie v namietanej veci bola jej dcéra, ktorej rozhodnutia mala ako členka odvolacieho senátu preskúmať, i keď sa subjektívne vo veci necítila byť zaujatá, čo ale nie je daný prípad). So zreteľom na podstatu, obsah a predmet námietky dovolateľa (toho, čoho sa týka) preto dovolací súd nemohol na ňu prihliadnuť.

18. Dovolací súd preto v prípade dovolacej námietky (a uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania) dospel k záveru, že žalobca existenciu procesnej vady uvedenej v § 420 písm. e/ CSP namietal neopodstatnene.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

19. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

21. Žalobca tvrdí, že súdy nesprávnym procesným postupom zasiahli do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a

mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018). Pojem „procesný postup“ principiálne nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1Cdo/228/2017, 2Cdo/220/2017, 3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/35/2018, 8Cdo/56/2017, 1VCdo/2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní, nemajúci oporu v zákone.

23. V danom prípade žalobca vytýka nedostatky, ku ktorým podľa neho došlo v procese obstarávania skutkových podkladov nevyhnutných pre rozhodnutie. /pozri bod 3.1 (iv)/

23.1. K tejto argumentácii žalobcu treba uviesť, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, nie procesných strán. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (tu porovnaj R 125/1999).

23.2. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa ustálil názor, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

24. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že súdy nevykonali dokazovanie vo veci majetkových aktív obligáčného dlžníka v čase právoplatnosti rozhodnutia č. k. 42Rob/02/04-13 zo dňa 8. januára 2004 ako i vypočutím svedka I. P. /pozri bod 3.1 (iv)/, je potrebné uviesť, že je iba vecou súdu, aby posúdil, či je pre rozhodnutie potrebné vykonanie toho alebo onoho dôkazu. Odvolací súd v bode 6.11. odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že „... súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že v prejednávanej veci nebol preukázaný žalobcom označený nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava III, preto potom, ak nebola preukázaná jedna z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), ktoré podmienky musia byť splnené kumulatívne (nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody), bolo by neehospodárnym vykonávať dokazovanie majetkových pomerov dlžníka, príp. ďalšie dokazovanie týkajúce sa výšky škody“.

25. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu z dovolania, kde namieta, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi prvoinštančným súdom doručením mu všetkých listín a prezentovaných dôkazov a rozhodnutí, ktoré žalovaná zakladala do spisu (inak bližšie nekonkretizovaných), čím sa s nimi nemohol riadne oboznámiť, vyjadriť sa k nim a navrhnúť ďalšie dokazovanie pre úspech v spore, dovolací súd upriamuje pozornosť, že v zmysle § 44 ods. 1 OSP (súčasný § 97 ods. 1 CSP) účastníci a ich zástupcovia majú právo nazerať do súdneho spisu a robiť si z neho výpisy, odpisy a fotokópie alebo požiadať súd o vyhotovenie fotokópií alebo kópie zvukového záznamu pojednávania za úhradu vecných nákladov. To neplatí, ak ide o zápisnicu o hlasovaní alebo listiny obsahujúce utajované skutočnosti, alebo chránené údaje podľa osobitných predpisov a bolo výlučne na žalobcovi, či dané procesné oprávnenie využije alebo nie.

26. Žalobca vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP vyvodzoval i zo všeobecného namietania

prekvapivosti, arbitrárnosti, nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí nižších súdov. /pozri bod 3.1 (iii)/ 26.1. V posudzovanom prípade ale obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súdby oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Zreteľne uviedol, že žalobe nebolo možné vyhovieť preto, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie ani jednej z kumulatívne stanovených podmienok zakladajúcich zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Súdby oboch inštancií dospeli k jednoznačnému záveru, že v prejednávanom prípade nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Bratislava III (viď body 6.1. až 6.6 napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, bod 24. až 26. rozsudku súdu prvej inštancie). Inými slovami, zo strany orgánov verejnej moci išlo o postup v súlade so zákonom a postup, pri ktorom nedošlo k vybočeniu zo zákonných či ústavnoprávnych medzí. Uvedený záver bol pritom sám o sebe postačujúci pre zamietnutie žaloby. Pokiaľ žalobca v konaní o nároku uplatnenom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nepreukáže existenciu nesprávného úradného postupu, nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z ostatných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Z tohto dôvodu boli námietky dovolateľa vo vzťahu k dôvodom rozsudku odvolacieho súdu, z pohľadu výsledku sporu irelevantné.

26.2. K námietke dovolateľa o prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že súdy oboch inštancií dospeli vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku k rovnakému záveru, pričom ho posudzovali a zamietli podľa tých istých ustanovení právneho predpisu č. 514/2003 Z. z. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nemohlo byť pre dovolateľa prekvapivé, keďže odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci na rovnakých právnych záveroch ako súd prvej inštancie, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a dovolateľ mal možnosť k nim vyjadriť svoje stanovisko, čo aj urobil prostredníctvom podaného odvolania. Na postup odvolacieho súdu v zmysle § 382 CSP, ktorého zmyslom je predchádzať tzv. prekvapivým rozhodnutiam súdov, tak nebol žiaden dôvod.

26.3. Dovolací súd nezistil ani opodstatnenosť tvrdenia dovolateľa o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojevôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv.

27. V súvislosti s dovolateľom namietaným nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý mal spočívať v tom, že žalobcu v primeranej lehote neupovedomil elektronicky o mieste a čase konania verejného vyhlásenia rozsudku, hoci mu bola jeho elektronická adresa z obsahu spisu známa /pozri bod 3.1 (i)/, dovolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 219 ods. 3 CSP „vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (č. l. 345). Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.“ Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca požiadal súd, aby mu oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Tvrdenie žalobcu, že jeho elektronická adresa bola súdu známa, ako aj to, že súd prvej inštancie predmetnú elektronickú adresu využíval na elektronickú komunikáciu a doručovanie písomností ešte neznamená, že

odvolaciemu súdu vznikla zo zákona takáto povinnosť, vzhľadom na absenciu výslovnej požiadavky zo strany žalobcu, ktorá nevyplýva ani zo samotného odvolania žalobcu. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že i keď odvolanie žalobcu (na č. l. 312) obsahuje v úvodnej časti uvedenie emailovej adresy žalobcu ako, elektronickej adresy na doručovanie písomností a upovedomení súdom, nedá sa z toho vyvodit' výslovná požiadavka na oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku tiež elektronickejšími prostriedkami v súlade s § 219 ods. 3 CSP. Obsah spisu tak nesvedčí o porušení zákonného postupu súdu voči strane sporu vrátane procesného postupu súdu podľa § 219 ods. 3 CSP vo väzbe na § 470 ods. 1 a 2 CSP odvolacím súdom. Stranám sporu vrátane žalobcu tak bola včasným oznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu, t. j. v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením, odvolacím súdom vytvorená možnosť zúčastniť sa aktu vyhlásenia rozhodnutia a ak toto svoje právo žalobca z vlastnej vôle nevyužil, nemôže sa dovolávať porušenia jeho procesných práv.

27.1. Dovolací súd nad rámec vysporiadania sa s danou dovolacou námietkou žalobcu poukazuje na časovo aktuálne rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne na rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 162/2020, podľa ktorého dokonca sťažovateľom namietaný nezákonný postup krajského súdu (neoznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickejšími prostriedkami) ešte nemusí znamenať porušenie ústavných práv sťažovateľa, a to vzhľadom na intenzitu zásahu do jeho ústavných práv oslabenú tým, že krajský súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku sťažovateľovi a verejnosti na úradnej tabuli, resp. na internetovej stránke súdu. Obdobne sa vyjadril ústavný súd i vo veci sp. zn. II. ÚS 169/2019.

27.2. Dovolací súd upriamuje pozornosť dovolateľa i na skutočnosť, že v čase verejného vyhlásenia napadnutého rozsudku odvolacím súdom už núdzový stav na Slovensku neplatil (ako sa mylne dovolateľ domnieval). Vláda Slovenskej republiky schválila zrušenie núdzového stavu uplynutím 14. mája 2021, keď naďalej platila mimoriadna situácia vyhlásená 11. marca 2020 (už bez obmedzenia pohybu osôb medzi okresmi). V čase mimoriadnej situácie zákonodarca vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávani a hlavných pojednávaniach a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu (účinné ku dňu verejného vyhlásenia napadnutého rozsudku) už umožnil, aby sa od 28. apríla 2021 (v čase mimoriadnej situácie) vykonávali okrem vo výslovne uvedených veciach podľa ods. 1 citovaného ustanovenia vyhlášky pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia aj v ostatných veciach s výnimkou vecí, ktoré znesú odklad (§ 1 ods. 2 vyhlášky). Takouto vecou bola i prejednávaná vec, v ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. II. ÚS 709/2016 zo dňa 22. júna 2017 skonštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom Okresného súdu Bratislava III v prvoinštančnom konaní, čím daná vec nezniesla odklad ani v rámci procesného postupu súdu v odvolacom konaní.

28. Pokiaľ dovolateľ v rámci dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP namietal (aj) nesprávne právne posúdenie veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Na tomto závere zotrúva rozhodovacia prax dovolacieho súdu aj v súčasnosti (R 24/2017, 1Cdo/71/2018, 2Cdo/49/2018, 3Cdo/37/2018, 4Cdo/1/2018, 5Cdo/191/2018, 7Cdo/79/2018, 8Cdo/76/2018).

29. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

30. Dovolateľ podal dovolanie zároveň aj podľa ustanovenia § 421 ods.1 písm. b/ CSP pre nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. /pozri bod 3.2./

31. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

32. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

33. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

34. K spôsobu, ktorým žalobca v danom prípade odôvodňuje prípustnosť dovolania, najvyšší súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje z pohľadu významu pre svoje rozhodnutie ako bezvýznamné. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 CSP musí byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania. Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním). Treba tiež zdôrazniť, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ rovnakého zákona (8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018). Dovolací súd už opakovane uviedol, že v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania nie je oprávnený a ani povinný zakladať svoje úvahy na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli (§ 421 ods. 1 CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

35. V danom prípade žalobca podrobil kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, obširne vysvetľoval, v čom vidí nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu nemožno ustáliť, ktorú konkrétnu právnu otázku (resp. otázky) riešenú odvolacím súdom považoval za dosiaľ dovolacím súdom neriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), resp. rozhodovanú rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

36. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

37. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že na podklade dovolania žalobcu nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

38. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie (o. i.), ak smeruje proti rozhodnutiu, proti

ktorému nie je dovolanie prípustné (písmeno c/), alebo ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 (písmeno f/).

39. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu v časti, v ktorej sa namietala existencia procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. e/ a f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP a vo zvyšku, teda v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci, s dovolaním naložil rovnako, avšak podľa § 447 písm. f/ rovnakého zákona.

40. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

41. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.